

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK I., ČÍSLO 3

4. LISTOPAD 2004

(za dobrovolné příspěvky)

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsměrný meč. Tato slova ukazují velikost moci a moudrosti Božího slova všem, kdo hledají Krista; on sám je přece Božím Slovem i Boží mocí a moudrostí. Toto Slovo bylo na počátku u Otce, stejně věčné jako on a v pravý čas bylo zjeveno apoštolům; od nich bylo zvěstováno a s pokorou přijato ve víře národů, jež uvěřily. Je to tedy Slovo v Otci, slovo v ústech a slovo v srdci.

Toto Boží Slovo je živé, neboť Otec Synovi dal, aby měl život sám v sobě, jako má život sám v sobě on. Takže je nejenom živý, ale dokonce sám život, jak sám o sobě říká: *Já jsem cesta, pravda a život.* A protože je život, je živý tak, že oživuje. *Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce.* Oživuje, když volá mrtvého z hrobu a říká: *Lazare, pojď ven.*

Z traktátu Balduina, biskupa v Canterbury

Vážení čtenáři,

uzávěrka tohoto čísla proběhla v den slavnosti Všech svatých. Byla jsem vděčná za toto krásné datum. *RC Monitor* má za sebou (obvykle náročné) šestinedělí. Z vašich reakcí je nám všem v redakci stále více zřejmé, že vpustit na tiskový trh nové periodikum je vážný závazek.

Snažíme se vyplnit to, co chybí, nikoliv konkurovat dobrým a osvědčeným titulům, které sami čteme s velkým zaujetím. Bez vaší podpory bychom *RC Monitor* dělat nemohli (a nechtěli). Hmatatelně cítíme vaše modlitby a spoléháme na ně.

V průběhu babího léta jsme oslavili dva významné dny – 28. 9. a 28. 10. K tomu druhému datu, Dnu vzniku samostatného československého stá-

tu, vám na stránce kultury přinášíme nádherné povzbuzení, které ale není mazáním mezu kolem úst. Je to sice text přednesený u příležitosti prvního uvedeného svátku, tedy 28. září, ale velmi přesně pojmenovává myšlenky, které nás zaměstnávaly v den svátku minulého týdne. Nechte se tímto textem nadchnout pro novou evangelizaci, aby tento pojem dostal konkrétní naplnění.

My všichni můžeme počítat se svatováclavským požehnáním (nulté číslo *RC Monitoru* vyšlo právě u příležitosti svátku sv. Václava). Ale vlastně nejen s ním. Kdyby vám bylo smutno, vychutnejte si tu nevyslovitelnou lásku všech svatých, kteří tvoří Církev v nebi.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

Hlásejte ze střeš!

Nová naděje v ulicích evropských velkoměst

Loni v květnu zahájila Vídeň první z evangelizačních kongresů, kde se lidé nejen modlí a poslouchají přednášky, ale také hlásají víru v ulicích města. V posledním týdnu letošního října pokračovala velkoměstská evangelizace v Paříži: tři a půl tisíce lidí hovořilo v ulicích, v kavárnách, v metru, uspořádalo koncerty, procesí, pochod pro život. Zmobilizovaly se nejen farnosti, ale i řeholní domy a komunity i laická hnutí. V katedrále Notre Dame a v kostele Sacré Coeur se konala celonoční bdění, ve dne byly pro modlitbu otevřeny všechny kostely.

Pohanskému halloweenu čelil kongres časopisem *Holy Wins*, kde se vysvětluje pohled křesťanů na smrt, naděje na vzkříšení těla a věčný život. Vzhledem k době konání této mohutné akce plné nové naděje se v časopise objevilo také vysvětlení smyslu slavnosti Všech svatých.

V den svátku Všech svatých sloužil kardinál Lustiger mši svatou pro bezdomovce a jejich přátele, obětovanou za všechny, kdo zemřeli na pařížských ulicích.

Mladí evangelizují v pařížských ulicích

Foto: esprit-photo.com

Vídeňský kardinál Schönborn před dvěma lety řekl, že „nazrál čas hlásat evangelium ve velkých městech“ a shodl se v tom s biskupy Paříže, Bruselu a Lisabonu; letos se připojila Budapešť a další města.

Velkoměsta jsou dnes, řečeno slovy kardinála Schönborna, zpohanštělá – a přesto jsou – paradoxně – místy intenzivního náboženského hledání.

Michaela Freiová

michaela.freiova@catholica.cz

ZPRÁVY

Vychází sociální katechismus Církve

Poprvé ve své historii vydává Svätý stolec kompendium sociální nauky Církve. Sestavila je papežská rada Iustitia et Pax. Předseda Rady kardinál Renato Martino upozornil, že není určeno jen katolíkům, ale předkládá se také jako nástroj pro ekumenický a mezináboženský dialog se všemi lidmi dobré vůle. Text neobsahuje nic nového, je to pouze syntéza dosavadních výroků papežů, zdůraznil kardinál Martino.

Kompendium začíná úvodem o integritě a solidárním humanismu, po něm následuje dvanáct kapitol a závěr obhajující „civilizaci lásky“. K nejdůležitějším patří kapitola o rodině, o lidské práci, o hospodářském životě, o politickém společenství.

Katolíkům má pomoci vyrovnat se s narůstajícími výzvami sekularizace: zabývá se roztržkou mezi etikou a politikou, vytěšňováním morálky z veřejné debaty a snahami ji privatizovat.

Kompendium je zatím k dispozici v italštině a angličtině. Obálku zdobí reprodukce fresky Ambrogia Lorenzettiho „Alegorie dobré vlády“ ze sienského Palazzo Publico.

RC

Papež poděkoval mučedníkům

Před letošní misijní nedělí poděkoval papež mučedníkům za jejich svědectví a modlil se za nová misijní povolání.

V roce 2003 bylo zabito 35 misionářů, z toho 22 v Africe. Současně tu Církve silně narůstá. Období 1980–1990 znamenalo právě *implantatio Ecclesiae*, jak řekl Crescencio Sepe, prefekt kongregace pro evangelizaci národů: v této době byli zahraniční misionáři nahrazeni místními lidmi.

Roste počet místních církví, kardinálů, biskupů a kněží, narůstá počet řeholnic: na začátku dvacátého století bylo v Africe 2 064 270 katolíků (2,6%), v roce 2003 už 140 milionů katolíků. Za poslední tři roky vytvořil papež 70 nových diecézí a jmenoval 85 nových biskupů.

Zenit

Ocenění P. Zlámala

Z jednadvaceti osob, jež prezident Klaus vyznamenal 28. října, je plná třetina politických vězňů, z toho šest vězňů komunistického režimu. Patří k nim P. Josef Zlámala, převor Českého velkopřevorství Suverénního řádu maltézských rytířů, který obdržel řád TGM.

RC

Noví členové Papežské akademie věd

Papež Jan Pavel II. jmenoval dva nové členy Papežské akademie věd. Jsou jimi významní američtí fyzikové profesor William D. Phillips a profesor Veerabhadran Ramanathan, rodem z Indie.

Prof. Phillips je přední světový odborník v technice ochlazování a uvěznování atomů pomocí laserových svazků – metody získávání extrémně nízkých teplot, která byla v roce 1997 odměněna Nobelovou cenou za fyziku.

Veerabhadran Ramanathan, obecně ji známý jako Ram, se věnuje výzkumu vlivu lidské aktivity na podnebí a na celé životní prostředí naší planety. Je průkopníkem studia tzv. skleníkového efektu.

Papežská akademie věd byla založena v Římě v roce 1603, původně s názvem Academia dei Lincei, a to pod vedením Galileia Galileiho.

Nyní ji tvoří 80 papežských akademiků, jež jmenuje papež na základě ná-

vrhu stávajících akademiků, a to bez ohledu na jejich náboženství nebo politické názory. Členství je celoživotní.

V současnosti je Papežská akademie věd jedinou vědeckou akademií nadnárodní povahy na světě.

Akademie je výrazem uznání čisté vědě, kdekoli ji nalezneme. Podporuje svobodu vědeckého bádání jako nepostradatelnou podmínku vědeckého pokroku.

V čele akademie stojí prezident, jehož jmenuje papež z řad akademiků a jemuž pomáhá vědecká rada s kancléřem akademie. Prezident podává zprávy přímo papeži.

Nynějším prezidentem Papežské akademie věd je Nicola Babibbo, profesor fyziky na římské universitě La Sapienza a dřívější ředitel Italského národního institutu jaderné fyziky. Kancléřem je argentinský biskup Marcelo Sánchez Sorondo.

Zenit

PAPEŽ K PODPISU EVROPSKÉ ÚSTAVY

Deník *Seattle Times* v pátek komentoval situaci v Evropské unii, která nastala v době podpisů její ústavy. Připomněl, že se EU tímto textem distancuje od křesťanství obecně a od katolicismu zvláště.

Je samozřejmě dobré, že Evropská unie vyhláší náboženskou svobodu; na to ovšem vrhá problematické světlo causa Buttiglione: navržený komisař byl odmítnut pro názory, jež odrážejí církevní učení o homosexualitě a manželství.

V předvečer podepisovacího aktu se papež setkal s Romanem Prodim, současným předsedou Evropské komise, a sdělil mu, že jeho pocity vůči EU jsou ambivalentní. — Během studené války doufal, že se Evropa spojí a „že se do ní vrátí i Východ velké evropské rodiny (miněna Ukrajina)“. „Svätý stolec podporoval Evropskou unii ještě před tím, než byla vytvořena její právní struktura a sledoval její vznik s velkým zájmem,“ řekl papež Prodimu.

Dnes se však papež cítí povinen za křesťanské Evropany říci, že — ať už bude křesťanství v evropských dokumentech připomenuto, nebo ne — na vlastní dějiny nelze zapomenout. „Nemůžete odseknout kořeny, z nichž vyrůstáte,“ řekl papež už letos v létě.

Seattle Times

Boj o změnu náboženské příslušnosti

Azlina Jailani z Malajsie, která po svém obrácení ke křesťanství v roce 1998 přijala jméno Lina Joy, se již podruhé odvolala proti soudnímu rozhodnutí ve snaze získat právo na změnu své náboženské příslušnosti. Poprvé požádala o oficiální svolení ke změně svého náboženského vyznání v roce 2001. Soudce však rozhodl: „Žadatelka je osobou malajské národnosti, proto zůstane následovníkem islámu až do své smrti.“

Lina Joy se nedávno proti rozsudku odvolala s tím, že rozhodnutí odporuje záruce náboženské svobody zakotvené v malajské ústavě. Slyšení u odvolacího soudu proběhlo 14. října, veřejné oznámení rozhodnutí je očekáváno v nejbližší době.

Compass Direct, <http://www.prayer.cz>

ZPRÁVY

Existuje jen sekulární demokracie?

Výtah z přednášky kardinála George Pella, arcibiskupa v Sydney, proslovené 12. října v USA

Demokracie nikdy není bez bližšího určení. Jsme zvyklí mluvit o „liberální demokracii“, a to je podle běžného chápání totéž co „sekulární demokracie“. Některé evropské politické strany se hlásí ke „křesťanské demokracii“. Odnedávna se uvažuje o možnosti „islámské demokracie“. Tato označení se netýkají prostě způsobu, jakým by mohla být demokracie utvářena, nýbrž morální vize, v jejichž službách má demokracie stát.

To platí zejména o sekulární demokracii, o níž se často tvrdí, že nemá sloužit vůbec žádné morální vizi. Ale jak říká papež Jan Pavel II., „hodnota demokracie stojí a padá s hodnotami, jež ztělesňuje a jež podporuje“. Demokracie není cílem sama o sobě. Má povahu nástroje a její hodnota záleží na vizi, které slouží.

Ve snaze vyhnout se tomuto poukazu se někdy rozlišuje mezi demokracií procedurální a normativní. Procedurální demokracie má minimalistické nároky. Nemá být chápána jako nic víc než mechanismus, jak regulovat různé nároky na ryze empirickém základě.

Mluvit o demokracii normativní však může vyvolat v některých kruzích paniku, v jiných výsměch, zvláště slyší-li to z úst katolického biskupa. V pozadí takových reakcí je mnoho věcí, přinejmenším jisté ideologické názory o sekularismu. Ale nejdůležitější je nedostatek představitivosti. Jako kdyby demokracie mohla být jen tím, čím je nyní: neustávající řadou „průlomů“ proti společenským tabu na cestě absolutní autonomie jedince.

Ale zamysleme se trochu nad tím, co to znamená, že nemůže existovat žádná jiná forma demokracie než demokracie sekulární. Potřebuje demokracie, má-li

být skutečně demokracií, bobtnající miliardový pornoprůmysl? Potřebuje počet umělých potratů jdoucí do desítek milionů? Potřebuje vysoké procento rozvodů a tím nevyhnutelně i rostoucí počet dysfunkčních rodin?

Musí demokracie legalizovat eutanázii, a to i pro případ dětí do 12 let (jako je tomu v Nizozemí)? Potřebuje skutečně technologii asistované reprodukce (jako IVF)? Jak by demokracie vypadala, kdyby se něco z toho z jejího obrazu odstranilo? Přestala by být demokracií? Nebo by ve skutečnosti byla demokratičtější?

To všechno jsou věci, jimiž sekulární demokracie sama sebe definuje a čím vymezuje svůj základ proti jiným možnostem. Nejsou to pouhé vedlejší průvodní jevy spojené se svobodou slova, pohybu a příležitostí. Prudké znepokojení, jež mnozí projevují nad těmi, kdo se takovým věcem veřejně stavějí na odpor, často znamená, že jsou tito lidé pokládáni za nebezpečí pro demokracii. Taková přehnaná reakce je ovšem úlet, je to pokus umlčet opozici způsobem víceméně naznačujícím, že jsou tyto praktiky pro demokracii podstatné.

Přemýšlíme-li, jak odpovědět na otázky, jimiž jsme začali, začínáme tušit, jak by asi mohla vypadat demokracie odlišná od sekulární; byla by to alternativa, kterou nazývám „demokratický personalismus“. Tím nemyslím nic víc než demokracii založenou na transcendentní důstojnosti lidské osoby.

Transcendence nám ukazuje naši závislost na jiných a naši závislost na Bohu. Obojí tato závislost je způsob, jak skutečnost transcendence poznáváme. Na tom, že tuto pravdu vnese do našich úvah

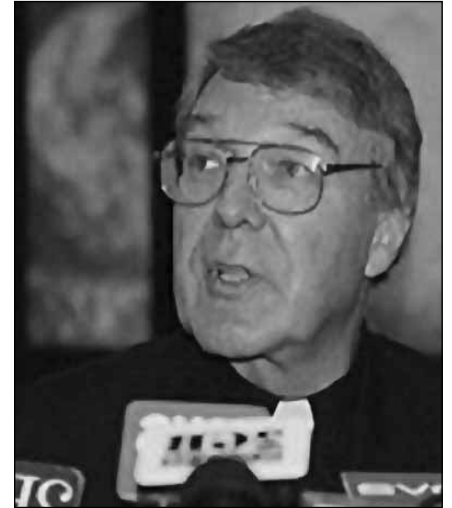

Foto: AP

o politickém uspořádání, není nic nedomokratického. Demokracie postavená na tomto základě neznamená teokracii.

Dát demokracii nový základ v uznání skutečnosti, že potřebujeme druhé, i naší potřeby dávat sami sebe druhým jako dar, znamená vyvolat v život celou novou formu demokracie. Demokratický personalismus je možná jediná alternativa sekulární demokracie, která je ještě možná v rámci západní kultury v jejím současném rozpoložení.

Zvnějšku naší západní kultury přicházejí ovšem jiné možnosti. Pravda, konverzí rodilých příslušníků západní kultury k islámu je zatím velmi málo, ale jejich počet roste. To nám naznačuje, že islám může být stejně přitažlivý ve 21. století, jako byl komunismus ve století minulém, jednak pro odcizené a zatrpklé, jednak pro ty, kdo hledají řád a spravedlnost.

Zenit

Španělská církev proti socialistické vládě

„Všechny diecéze, hnutí a křesťanské skupiny“ vyzývá list arcibiskupa Alcalá de Henares, Jesúse Estébana Catalá Ibáñeze, k protestu proti reformám socialistické vlády José Luise Zapatera. Jde zejména o plán legalizovat sňatky homosexuálů, usnadnit potraty a rozvody a oslabit náboženskou výchovu ve školách.

Protestní demonstrace se bude konat v prosinci v Madridu.

APIC

Mše svatá za zemřelé v místě vraždy kněze

Letošní bohoslužbu v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé přenášela Česká televize 2. 11. z Dubu nad Moravou, kde byl v noci z 21. na 22. října 2002 zavražděn místní farář otec Cyril Vrbík. Přípomínka této tragické události zdůrazňuje výpověď křesťanské bohoslužby — totiž svědectví o potřebě lásky, milosti a odpuštění, stejně jako nezastupitelnou hodnotu oběti. Hlavním celebrantem byl P. František Hanáček.

TS ČBK

Proces matky Vojtěchy

26. října byl na brněnském biskupství zakončen diecézní informační proces o životě, ctnostech a pověsti svatosti Služebnice Boží Matky Marie Vojtěchy Hasmandové. Generální představená Kongregace boromejek strávila více než sedm let v komunistickém vězení, odkud se vrátila při Velké amnestii roku 1960. Navzdory zákazům organizovala přijímání řeholního dorostu. Při svém působení kladla důraz na náročnost cesty ke svatosti, odmítala prostřednost.

Brněnské biskupství

KOMENTÁŘE

Inkvizice evropského laicismu

Kauza prof. Rocca Buttiglioneho

Tak vysvětluje *Wall Street Journal* svým čtenářům případ Rocca Buttiglioneho, dosavadního italského ministra pro styk s evropskými institucemi, kterého Itálie navrhla na místo komisaře v Bruselu. Při hlasování ve výboru pro občanské svobody Evropského parlamentu (EP) se spojili socialisté, zelení, liberálové a komunisté proti jeho jmenování za komisaře pro svobodu, bezpečnost a spravedlnost. „Ministr Buttiglione udělal jako poctivý katolický filozof rozlišení mezi mravností a pozitivním právem, rozlišení, jak se zdá, příliš jemné pro jeho inkvizitory,“ říká první finanční list světa.

Kvůli místu komisaře neudělám ze svého svědomí prostitutku

Pak cituje postiženého: „Mnoho věcí, které zákon netrestá, je možno považovat za nemorální. Já si myslím že homosexualita je hřích, ale není trestným činem. Stát nemá právo strkat nos do této oblasti.“

Americký deník pak komentuje: „To, co udělal pan Buttiglione, je nejsilnější obrana osobní svobody a práva pokračovat ve svém pohlavním zaměření bez zasahování státu. To však nestačilo evropským poslancům, kteří, když mluví o rovnoprávnosti, ve skutečnosti tím myslí práva určité skupiny. Proto mu také dali nálepku „náboženského fanatika“, zatímco profesor Buttiglione řekl doslovně: „Věřím ve svobodu, která znamená nevnučovat druhým to, co považují za správné. Proto pokud mne žádáte, abych navrhnul směrnici, která legalizuje tzv. ‚rodiny‘ homosexuálů, moje odpověď je: Ne.“ „Buttiglione má pravdu,“ pokračuje *Wall Street Journal*, „když zastává, že tzv. ‚manželství‘ homosexuálů nemůže a nesmí být ukládáno na evropské úrovni.“ A s pochvalou zaznamenává poslední větu Rocca Buttiglioneho před výborem — evropskou inkvizicí laicismu: „Kvůli místu v EU neudělám ze svého svědomí prostitutku.“ „Podle našeho názoru Buttiglione bude skvělým komisařem,“ pointuje *Wall Street Journal*.

Jste katolík? Jste nevhodný pro vrcholnou politiku!

Nová ideologie, jež vládne v Bruselu, je „politicky korektní“, ideologie závazného a všeobecného relativismu hodnot a následkem toho je obviňován z nesná-

Slučitelnost rodiny a zaměstnání?

šenlivosti každý, kdo se ve jménu objektivní pravdy, stálých hodnot a životních jistot odváží něco namítat. Je to ideologie, jež má základ v radikálním odmítání jakéhokoliv závazku vyplývajícího z dějin, kulturní či náboženské tradice, a která redukuje každý individuální sklon na „právo“.

Píše o tom v úvodníku *Corriere della Sera* Galli Della Loggia a dokládá to poslední slavnou obětí tohoto postoje, kterou se stal profesor filozofie Rocco Buttiglione. Odmítnutí, jehož se mu dostalo od výboru EP, znamená, že „zatímco se dříve mohla tolerovat nějaká výjimka, od nynějška každý, kdo je katolíkem (a projeví to bez zamlčování), není vhodný, aby zastával úřady na vrcholu Unie; že mezi katolickým křesťanstvím a zásadami, které uznává EU jako instituce, existuje podstatná neslučitelnost. Avšak není to pouze otázka katolického křesťanství, pozor! Vždyť dokud nebude dokázán opak, odmítání homosexuality a pojem dvoupohlavního manželství jsou společně také judismu a islámu. Bruselští inkvizitoři tedy jednou ranou poslali do vyhnanství víceméně základní rysy antropologie celého monoteismu.“

Zákaz diskriminace už neplatí?

„Nikdo nesmí být diskriminován pro své náboženství nebo pro svá osobní či politická přesvědčení.“ Tento zákaz je v každé ústavě každého evropského státu. A kdyby tam náhodou nebyl, je napsán černě na bílém v Chartě základních práv a svobod EU, ve 21. článku: „Nepřipouští se žádná diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo víře, politických názorech či jakémkoli jiném světovém přesvědčení, příslušnosti k národnosti menší, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci.“ Tato Charta byla schválena v Nice v roce 2000. Zákaz diskriminace je jeden z pilířů práva, primární základ svobody a rovnosti osob před zákonem. Je smutným, ne-li zlověstným znamením pro civilizaci — ne pro náboženství, že si výbor pro občanské svobody (*sic!*) dělá nárok odmítnout Buttiglioneho, diskvalifikovat ho pro veřejnou funkci jenom kvůli tomu, jak smýšlí. Tohle udělali oni „inkvizitoři“: diskriminovali osobu pro její víru a její ideje. A je tomu tak, ať už

KOMENTÁŘE

podají jakákoliv vysvětlení nebo záminku ke svému porušení Charty. (Ta mluví jasně: „Nepřipouští se žádná diskriminace...“)

„Posměchem přetékaají ústa hlupáků“

Avšak mnohem smutnějším znamením je výbuch radosti, samolibého chochotu a otevřených pošklebků ze strany komunistů, liberálů, radikálů a zelených, pro které se Buttiglione stal fackovacím panákem. Jako by to bylo něco hezkého, zbavit člověka jeho základního práva, a nadto ho s chutí zesměšňovat. A fakt, že ty pošklebky a výsměch pocházejí z oblasti, která se označuje za „laickou a liberální“, vrhá temné stíny na budoucnost svobody v Evropě, protože zásada, že „nikdo nesmí být diskriminován“, by měla ležet na srdci zvláště jim.

Je v jejich rodinném albu. Pochází z osvícenské revoluce.

Kolikrát nám opakovali proslulý Voltairův výrok: „Nesouhlasím s tvými názory, ale budu se bit až k smrti za to, abys je mohl vyjádřit.“ Je tu jasné znamení, že je tu velké snížení mentální a morální úrovně. Pak si nikdo nemůže být jist, že ono právo nebude zítra opět pošlapáváno. Hlasování většiny je může porušit: v těch myslích není jasno, že primární práva nepodléhají většinovému hlasování, protože jinak každá menšina bude ohrožena.

Evropa: prosazování kriminalizace katolíků

Evropě hrozí nebezpečí zamaskovaného nihilistického totalitarismu, který má základ v názoru, že nelze mít žád-

né zásady. Sám Buttiglione s klidem filozofa dodal: „Copak mohu přijmout, abych se kvůli místu evropského komisaře nedržel zásad a hodnot, na nichž jsem vždy budoval svůj život? Má odpověď je: Ne! Všechno ostatní mě poměrně málo zajímá. Jsem velmi zneklidněn, neboť se mi zdá, že se prosazuje kriminalizace katolíka, protože je katolík. Chtějí totiž prohlášení víry, že homosexualita je mravně pozitivní. Nestačí jim, že zastávám názor, že homosexualita patří do soukromé sféry a do té nemá stát zasahovat. Vyžaduje se ode mne její kladné mravní hodnocení. Snaží se tak vytvářet jakési nové pravověří. Inu, politicky korektní. I na úkor svobody svědomí.“

P. Josef Kolářek SJ

Autor pracuje v české sekci Radia Vatikán.

Evropský parlament: myšlenky mají své důsledky

Rozpad hodnot nese své ovoce

Dnešní pohled na dějiny tvrdí, že náboženství bylo a je příčinou všech válek, pohrom, ničení lidských životů a majetků. Jsou nám často připomínány křížové výpravy nebo války s albigenkými ve Francii. Už se mnoho nedozvíme o selských válkách v Německu zapříčiněných odpadem Martina Luthera. Zpravidla se nemluví o krvavé francouzské revoluci, která byla způsobena odpadem elity k deismu či laicismu. Nezařazuje se sem nacistická třetí říše, která dotáhla do konce některé myšlenky darwinismu degradace člověka na zvíře a „přirozenému výběru“ pomohla v plynových komorách.

Pod nostalgii pražského jara zapomínáme i na komunismus, který ovládl polovinu světa. Už nevidíme hromadné hroby, vyvražďování celých národů, či zvěrstva v gulazích. Když však dnešní osvicenci obviňují náboženství, neuvědomují si, že všechna náboženství si nejsou rovna, že všechna nejsou pravá, neuvědomují si ani své vlastní věroučné postoje adorující toleranci, hmotu či přírodu.

Tvůrci nového světa

Máme mnoho příležitostí se poučit z historie. Historie je však dnes pro většinu společnosti něco mrtvého. Proto opět stojíme na prahu další éry. Poslední příklad s italským prof. Buttiglionem naznačuje, na čem je — pokud se budeme držet tématu historických mezníků

— dnes budována např. EU. Podmiňuje-li se dání úřadu souhlasem, že homosexualita je zdravá varianta, jedná se o demonstraci vzpoury celé této organizace vůči řádu stvoření a tím samozřejmě vůči Stvořiteli.

Legalizace homosexuálního životního stylu je sice znamením vzpoury a zároveň i beranidlem na ničení morálky společnosti, ale nedotýká se v běžném životě aktuálně osobně každého jednotlivce. Vyvolala-li však tak hysterické reakce i Buttiglioneho poznámka o roli ženy a roli rodiny, je to známkou, že ideologická vzpoura proti Bohu se netýká jen výstředností, jako je homosexualita. Tito tvůrci nového světa se pokoušejí o naprostou změnu celé společnosti.

Rodina už je zřejmě pouhým místem k soukromému citovému vyžití a je jedno, z kolika individuí různé sexuální orientace sestává. Už to není společenství určené k přivedení dítěte na svět a vychovávání dalších generací. V rodině již neexistuje žádná hierarchie, žádné rozdělení rolí a tím ani žádná zodpovědnost. Manželství už není pojivým svazkem, ale soukromou dohodou, dokud z toho mají oba užitek. Děti jsou majetkem státu, který by je měl formovat od jeslí. Žena už není primárně matkou, dávající srdce rodině a „místní obci“. Otcí nepřisluší rodinu zabezpečovat, a v případě nebezpečí všechny její členy i s nasazením svého života chránit.

Lepší svět je prý bez Boha

Je to naprosto pokřivená antropologie, které chybí zakotvení v přirozenosti — respekt k tomu, jak je svět vybudován. Stavíme iluzorní svět, kde se lidé pod praporem rovných příležitostí snaží natruc Bohu změnit své role. Je to však i svět, kterému chybí smysl, neboť se zřekl Stvořitele. Je to svět, který končí v zoufalství. Liberálové, socialisté, zelení panteisté a marxisté mají společný cíl — jako již řada revolucionářů před nimi: vybudovat nový lepší svět. Svět bez Boha, svět na truc jiný než křesťanský. A protože pohrdají zkušeností otců, nemohou se poučit, kam bludné cesty vedou.

Vlna nové generace?

Ano, katolická vlna

Jaká je naše role? Zřejmě využít všech nástrojů, abychom zbrzdili negativní pokusy zapříčínující rozpad společnosti. A v čase, který nám zbývá, se pokusit rychle vychovat další generaci našich dětí ne státním způsobem, jak se tomu děje ve státních školách, ale v prostředí katolických škol či jiných alternativ, které rozvíjejí intelekt a zakotvují děti ve zdravé morálce a věrouce. Koneckonců volných školních budov je dnes stále více a katolíci jsou jediná skupina, která o děti nemá nouzi.

Radim Ucháň

radim.uchac@catholica.cz

DOPISY ČTENÁŘŮ

Děkujeme za Vaše ohlasy. Těšíme se na Vaše podněty, které můžete zasílat e-mailem na adresu redakce@catholica.cz nebo na poštovní adresu redakce uvedenou v tiráži. Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Porušování svobody slova a vyznání v EU

U našich slovenských sousedů jsem nedávno zaznamenal oficiální protest proti odsouzení švédského pastora Ake Greena. Protest mj. vznesl ministr vnitra Vladimír Palko. Green byl odsouzen za své názory odmítající homosexuální praktiky.

U nás jsem reakce na tento skandální výrok švédského soudu nezaznamenal, a to nejen mezi politiky, ale bohužel ani mezi církevními hodnostáři. To se mi zdá přinejmenším podivné. Právě mnozí z nich nás totiž před referendem o vstupu do EU ujišťovali o tom, že budou usilovat o pokřesťanštění našeho kontinentu a vychvalovalo se evropské právní prostředí.

Dnes tito lidé mlčí — i tváří v tvář pokračující dehumanizaci právního řádu jednotlivých zemí EU, ať již jde o návrh tzv. asistované sebevraždy nemocných holandských dětí, o „právo“ homosexuálních dvojic na „adopci“ apod.

Pro příklady porušování základních lidských práv ale nemusíme chodit do ciziny. Nedávno jsem byl např. svědkem toho, jak byl v jednom brněnském parku fyzicky napaden pravoslavný kněz Libor Halík, který se zde modlil žalmy. Útočníkovi se nic nestalo. Naopak kněz se musel před přestupkovou komisí zodpovídat za údajné „nadměrné hlasové projevy“ a je současně osočován za šíření agresivní propagandy a čtení textů „zneklidňujícího obsahu“. Kdo se pravoslavného kněze proti tomuto bezpráví zastal?

Jan Hofírek, Prace

Křesťané jsou největší menšinou ... s nejmenším vlivem

Že se Evropa a též náš národ zřekly křesťanství je každému soudnému jasno. Žijeme v pohanském, sekularizovaném světě s křesťanskou minulostí a křesťanskými residui, byť nadějnými. A vakuum pomalu vyplňuje islám.

Říci něco, co by se mohlo dotknout islámu, buddhismu, homosexuálů, ba i Romů je protizákonné, trestné, a někde

i s ohrožením života. Urážet křesťanství a jeho symboly je ale přece výplodem demokracie, lidských práv. Útočí se na křesťanství, hovoří se o tom, jaké prý zločiny v minulosti napáchalo, ale nevidí se, že to bylo právě křesťanství, které učinilo Evropu velkou a že tím ovlivnilo celý svět!

V době novodobého náboženství — sekularismu — a jeho plodů (ateismu, potratovosti, homosexuality apod.) nemůže dnes křesťanství konkurovat. Viz i případ italského politika Buttiglioneho! Proto jsou i u nás křesťané nejsilnější menšinou s nejslabším vlivem ve společnosti. Bůh pracuje jen se snaživými. Kéž nastane nové jaro církve ve všech národech Evropy!

P. Antonín Pospíšil, Jívová

Křesťan ve veřejném životě

Chápu úlohu křesťana na zemi jako veřejnou službu. Ale kdo je křesťanem? Ten kdo chodí do kostela na bohoslužby? Kdo nosí kříž na krku? Kdo studuje Písmo? Ne, ne, nikdo takový. Křesťanem nejsem, protože to o sobě tvrdím. Křesťanem jsem tehdy, když věřím v jednoho Boha a když miluji bližního jako sebe samého. Není to pro to, co říkám, ale pro to, co činím. Je to v každodenní práci. Křesťanem jsem pro víru a zejména pro své skutky. Když prospěch širšího společenství postavím před svůj vlastní, tehdy jsem na správné cestě.

Křesťanství není o přizpůsobování se světu, a již vůbec to neznamená být pokrytcem! Křesťan se nemá snažit zalíbit se lidem, nýbrž Bohu. Též se nemá přizpůsobovat okolí. Je to právě naopak, měl by přetvářet svět.

Mnohdy slyším řeči, že jde o věc soukromou. Každý prý si může věřit čemu chce, ale nemá to co dávat najevo. S tím rozhodně nesouhlasím. Toto jsou pro mne ty neškodlivější věci. Křesťanství ustupuje a na jeho místo nastupují bludné ideologie, působící rozvrat společnosti, které jsou přitom všeobecně přijímané jako prospěšné pokroky.

Pokud moudřejší stále ustupuje, pak hloupost vyhrává. K vítězství zla stačí, když dobro nic nekoná.

Milan Tobiáš, Praha

DĚKUJI OTČE

P. Mgr. Zdeněk Šimíček

Melč

Milý otče Zdeňku, děkuji za službu pro naši farnost. Nedá se to vyjádřit jen s díky, ale Pán vidí do našich srdcí a On může všechno, On splácí, On není nic dlužný... Pán Bůh zaplať.

Kamil Kupka

P. Miloš Kabrda

Brno - sv. Augustin

Chci velice poděkovat otci Miloši Kabrdovi zejména za službu nedělní mše svaté na Radiu Proglas, za kázání, která jsou stručná, jasná a přitom láskyplná, přesně taková, jakých je nám v dnešní době relativismu nesmírně zapotřebí a na která se i s manželem vždycky těším. Je v nich zřetelně cítit osobnost kněze pevně zakotveného v Bohu, vědomého si odpovědnosti ze služby, ke které ho Pán povolal. Věřím, že hovořím i za většinu vděčných posluchačů. Ještě jednou — Pán Bůh zaplať!

Marie Kaspržáková

P. František Jirásek

Děčín

Vážený P. Františku, děkuji Vám za Vaši duchovní péči v období mého dětství mezi čtvrtým a desátým rokem. Ráda vzpomínám na Vaše hodiny náboženství, které jste vyučoval v rodinách na okrese Děčín. Věnovali jste se nám s P. Pavlem Jančíkem, který mi také mlhavě utkvěl v paměti. Sešity z Vašich hodin náboženství mám stále v živé paměti a snad i někde schované. Vřelé díky.

Zdislava Majeráková

P. Julián Veškrna

Petrini, České Budějovice

Milý otče, chci Vám poděkovat za základy víry a duchovních znalostí, které jste mi dal již v době totality a na nichž stojí a díky Bohu se rozvíjí má víra i dnes, a snad se daří i přelévát Vámi dané znalosti na mé bližní.

Jan Lipšanský

Chcete-li poděkovat knězi, který vám v životě pomohl, můžete vyplnit formulář na internetových stránkách <http://dekujiotce.cz> nebo svůj text zaslat na adresu redakce.

KULTURA

Vy jste ti rytíři

Homilie prof. Petra Piňhy, pronesená u příležitosti svátku sv. Václava v Hradci Králové

Bratři a sestry, vzácní a milí hosté, lidé dobří, je tomu více než tisíc let, co byl u chrámových dveří ve Staré Boleslavi ubit svatý kníže Václav. (...)

Svatý Václav je bez rozdílu náboženského vyznání a názoru uznávaným vzorem českého vladaře. Podle něho byli, jsou a budou posuzováni všichni, kdo v této zemi vládli, vládnou a budou vládnout. Protože Václav, který byl smeten z knížecího trůnu dravějším a nerozvázným bratrem Boleslavem, byl lidem této země povolán dědicem a vládařem provždy, byl vyzdvižen na trůn, ano, až vysoko do království Božího. Víme dobře proč.

Byl spravedlivý, pečoval o nuzné, zjednal nápravu mezi zkaženými soudci a osvobodil nevinné, byl vzdělaný a nade vše byl knížetem, který pracoval na poli a na vinici. Byl, jak říká jeden text, mužem obojího kovu – kovu války, i rádlá a vinařského nože – kovu míru. Opravdu není náhodou, že v době tak málo náboženské jako je ta naše, byl jeho svátek prohlášen za státní svátek, a to jako Den české státnosti. Je totiž tím státníkem, který nese všechny rysy dobré vlády a chrání nás svým vzorem.

Za všechny a pro všechny

V tuto chvíli, shromáždění v katolické katedrále, sloužíme svatou mši k počtě světe, který je prvý mezi našimi zemskými patrony. V žádném případě to však není nějaká soukromá záležitost církve. Církev tu koná svou službu Bohu, ale i lidem, a to všem lidem v této zemi. Stalo se teď ve společnosti zvykem chápat církev jako skupinu biskupů, kteří kolem sebe mají nějaké ty věřící. Všichni dohromady mají právo na své, pro ostatní ne zcela jasné a patrně v očích kdekoho pošetilé, názory. Občas jsou někam přizváni, protože skýtají pestrobarevnou podívanou. (...)

Církev má ve společnosti jinou úlohu. Hájí, respektive má hájit, a vždy znovu se vši naléhavostí připomínat Boží řád. To koná, když slaví své slavnosti, které nejsou „její“ ve smyslu soukromého vyžití. Při mši svaté je přinášena obět za všechny a za všechny jsou přinášeny prosby. Za všechny také církev vyjadřuje Bohu vděčnost. I za ty, a právě za ty, kteří ani nevzdechnou, že by měli být vděční za

své zdraví, životy, za chléb nebo nápoj, za to, že dýchají a mají co dýchat. (...)

Smysl přikázání

Opakuje-li církev pravidlo „cti otce svého a matku“, upozorňuje na to, že se starým lidem špatně povede, pokud tato úcta k rodičům zmizí. Říká-li „nezabiješ a nesesmilníš“, říká tím, že bude-li společnost pokračovat v překroucené sexualitě, zcela jednoduše začne vymírat. Správně, neboť taková společnost není života hodna. Říká-li „nepokradeš a nebudeš žádat majetku bližního“, chrání majetek a životy lidí a varuje před tím, co už děsí všechny: před vlnou vandalského teroru, který nás všechny vhná do úkrytů tak ohrazených, že za chvíli budeme místo doma žít v jakýchsi soukromých vězeních, která nás budou chránit před zločinci, kteří se budou pohybovat volně.

Protože je tomu právě, jak jsem řekl, chci k vám na svátek svatého Václava promluvit o státnosti s veškerou možnou naléhavostí a srozumitelností pro všechny.

Český člověče, zastav se a přemýšlej

Co je to stát? Stát je instituční forma života společnosti. Stát je tvořen a žije společností, tj. lidmi. Stát například nevydělává, vydělávají lidé. Pokud někdo žádá, aby se stát o něco postaral nebo na něco dával více peněz, nežádá to od státu, ale od společnosti, tj. od druhých lidí. Pro stát je zásadní otázkou, jaká je společnost. (...)

Uvažujme ještě o jiné stránce státnosti. Stát má určité území. Existují hranice, které státy vzájemně oddělují. Co se mění, když hranice překročíme? Za hranicemi nacházíme všechno, co známe z vlastní země. Jsou tam stejné stromy, létají tam stejní ptáci, cukr je tam sladký, ocet kyselý, jsou tam mladá děvčata a staré ženy, děti a dědové atd. Co je jiné, jsou právě zákony a způsob života, tj. ustálené vztahy a poměry. U nás se v současnosti vytratila důležitá vlastnost a důležité kritérium. Ztratila se čest. Žádná ostuda, žádný skandál nejsou dost velké, aby někdo např. odešel z politické scény do ústraní. Nezatěžujeme se tím a ztrácíme čest v očích jiných národů.

Němec znamenalo cizinec

Národní, mateřský jazyk patří mezi zákony země. V národním jazyce nejenom leží poklad moudrosti, ale jsou jím také určeny naše přístupy ke skutečnosti. V jazyce je uložena svébytnost našeho pohledu a tvar našeho usuzování. Že jazyk má právní, a dokonce konstitutivní charakter, je dobře vidět na tom, že slovo *němec* původně znamenalo *cizinec*. Cizincem je tedy ten, kdo nezná jazyk země (...). Proto je němý a nemůže mluvit na sněmu, nemůže být účastníkem rokování.

Není nebezpečné a hrozící zánikem to, co děláme s českým jazykem? Co to tu povstává za blábolivou hatmatilku? Jistě, sáhnout k cizímu výrazu pro novou skutečnost, pro niž v češtině nemáme zatím vhodné slovo, je běžný prostředek. Za čas ta slova zdomácní: nosíme *košile*, chodíme do *školy*, hrajeme *tenis*. Všechno to jsou slova převzatá. Ale proč najednou přestáváme jíst *koláče* a jíme *páje*? Proč platíme *keš* a ne *hotovosti*? (...)

Vím, čím jsem napojil vaši žízeň po dobru. Trpkým nápojem pravdy, který přetéká z mého nitra. (...) Přišli jsme pro útěchu a povzbuzení a slyšíme tato těžká slova. Přátelé, proto jsem k vám tak mluvil, abych vás povzbudil, a ano, po-těšil.

Nebude to snadné, rytíři

Vyprávíme svým dětem pověst o Bláníku. Až bude naší zemi zle a bude úzkost z moci zla, probudí se rytíři v Bláníku. Sám sv. Václav jim pak pokyne a vyjedou, aby očistili zemi ode všech nepřátel. Vy jste ti rytíři. Sami již máte slabé a neklidné spaní. (...)

Budete-li poctiví, zodpovědní, čeká vás mnoho svízelů a těžkostí, ale budou o vás platit krásné verše hymnu ke sv. Václavu:

*Nebeské jest dvorstvo krásné,
blaze tomu, kdo tam dojde,
v život věčný, oheň jasný
Svatého Ducha.*

Amen.

(Titulek, mezititulky a krácení redakce)

DOPORUČUJEME

KALENDÁŘ AKCÍ

Praha: Výstava Historia Franciscana

Ve dnech 29. 9.–13. 11. 2004 probíhá v ambitu kláštera františkánů u Panny Marie Sněžné výstava *Historia Franciscana*. Výstava je pořádána k 400. výročí příchodu františkánů do areálu zdejšího kláštera u Panny Marie Sněžné. Otevřena je denně od 10 do 18 hodin.

Hradec Králové: Vzdělávací cyklus

Vzdělávací cyklus přednášek pro širokou veřejnost *Svatí – svědkové evangelia* pokračuje v sobotu 6. listopadu 2004 od 9 hodin v Hradci Králové v Novém Adalbertinu. Bližší informace: <http://dti.diecezezhk.cz> nebo na tel. č. 495 063 428.

Sv. Hostýn: Duchovní obnova pro rodiny

Od 12. do 14. 11. 2004 se na Svatém Hostýně uskuteční duchovní obnova pro rodiče a děti s názvem *Rodina a víra*. Obnovu vede P. František Petřík z Olomouce. Bližší informace: <http://www.rodinnyzivot.cz> nebo na tel. č. 587 405 250.

Praha: Památka sv. Anežky České

V sobotu 13. listopadu 2004 v 10 hodin se v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha koná oslava památky sv. Anežky České a patnáctiletého výročí jejího svatořečení. Bohoslužbu oslavuje kardinál Miloslav Vlk, který zároveň oslaví desáté výročí udělení své kardinálské hodnosti.

Hradec Králové: Izrael a konflikt na Blízkém východě

V rámci cyklu diskusních setkání pořádaných KDU-ČSL v Hradci Králové v součinnosti s Českou křesťanskou akademií se ve čtvrtek 18. listopadu 2004 uskuteční v sále Církve bratrské na Zieglerově ulici v Hradci Králové přednáška Ing. Josefa Potočka na téma *Izrael a konflikt na Blízkém východě*. Začátek přednášky je v 18 hodin. Bližší informace na tel. č. 777 340 760.

Praha: Přednášky o sv. Tomáši Aq.

V úterý 23. listopadu 2004 pokračuje přednáškový cyklus P. Tomáše Pospíšila

OP nazvaný *Sv. Tomáš Akvinský, duchovní učitel*. Přednáška začíná v 19.45 v čítárně pražského dominikánského kláštera.

Brno: Konference Zdravé rodičovství

Konferenci na téma *Otcovství: otec v těhotenství, otec u porodu, otec v rodině* pořádá občanské sdružení CENAP v Brně v pátek 26. listopadu 2004. Bližší informace: <http://www.cenap.cz> nebo na tel. č. 543 254 891.

Praha: Seminář věnovaný lidské důstojnosti

V pondělí 29. listopadu 2004 se od 15 hodin koná v Poslanecké sněmovně PČR seminář věnovaný důstojnosti lidské bytosti. Seminář zajišťuje Hnutí Pro život ČR pod záštitou poslance Jiřího Karase. Účast na semináři přislíbili mj. Mons. Karel Herbst, světící biskup pražský, JUDr. Antonín Procházka, emeritní ústavní soudce, a další. Vzhledem k omezenému počtu míst prosíme zájemce o potvrzení účasti do 15. listopadu 2004 na tel. č. 603 976 231.

Liturgická čtení

7. 11. Neděle	2 Mak 7,1–2.9–14, Žl 17, 2 Sol 2,16–3,5, Lk 20,27–38 32. neděle v mezidobí		
8. 11. Pondělí	Tit 1,1–9, Žl 24, Lk 17,1–6 sv. Gottfried	11. 11. Čtvrtek	Fm 7–20, Žl 146, Lk 17,20–25 sv. Martin
9. 11. Úterý	Ex 47,1–2.8–9.12, Žl 46, 1 Kor 3,9c–11.6–17 Posvěcení Lateránské baziliky	12. 11. Pátek	2 Jan 4–9, Žl 119, Lk 17,26–37 sv. Josafat
10. 11. Středa	Tit 3,1–7, Žl 23, Lk 17,11–19 sv. Lev Veliký	13. 11. Sobota	Kol 3,12–17, Žl 103, Mt 25,31–46 sv. Anežka Česká
14. 11. Neděle	Mal 3,19–20a, Žl 98, 2 Sol 3,7–12, Lk 21,5–19 33. neděle v mezidobí		
15. 11. Pondělí	Zj 1,1–4;2,1–5a, Žl 1, Lk 18,35–43 sv. Albert Veliký	18. 11. Čtvrtek	Zj 5,1–10, Žl 149, Lk 19,41–44 Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla
16. 11. Úterý	Zj 3,1–6.14–22, Žl 15, Lk 19,1–10 sv. Markéta Skotská	19. 11. Pátek	Zj 10,8–11, Žl 119, Lk 19,45–48 sv. Mechtilda
17. 11. Středa	Zj 4,1–11, Žl 150, Lk 19,11–28 sv. Alžběta Uherská	20. 11. Sobota	Zj 11,4–12, Žl 144, Lk 20,27–40 sv. Edmund

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Catholica jako projekt pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.catholica.cz>. ISSN: 1214-8458, MK ČR E 15474

Korespondenční adresa redakce: Res Catholica, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@catholica.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. **Redakční rada:** Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Nihil obstat:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jeden výtisk činí přibližně 10 Kč. Dary lze podle § 15 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit při snížení základu daně.